

სწოლის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

დამატების № 210.

ხუთშაბათი, 15 აპრილი 1904 წ.

ბაზმის № 2467.

ლოთი

ნუ მწვდით გროშს,
ნუ გტონივართ კლასს, უწუდო;
მძვირიც ვიყო,
არც მაქვს-რა მე სამოწყალო.

ლოთი ვარ, ლოთი,
დღე ვმუშობ, ვითერები დამე;
მძაცხართ ეკლასნი
და ამაში ვზოგე სიამე.

ქუჩაში კვლავარ,
არც მქონია მე თავსაფარი;
ქუჩაში გამზარდა
და ეს არის ჩემი სახლ-კარი.

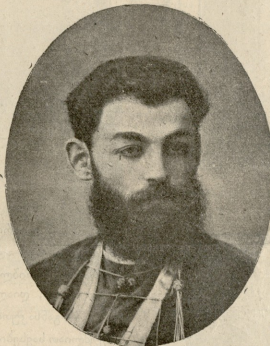
ნუ მწვდით გროშს,
მე არ მინდა სხვის ლუკმა-პური,
და ეცადებით
არ დაგკადლოთ შამხნორი!

გახსოვთ მარჯვენა,
ახლკაზდა, ეს მუშა ხელი,
მკვრამ სიმშალოთ
სამომხნარი, მისილი ფერი,

როგორა კოსოვლათ,
მისთვის შრომის გაკვლოთ კარი,

ბევრჯულ, ოჰ, ბევრჯულ
ჩამოვარია მე თქვენი ზარი!

მაგრამ ამაღ...
ისევე ქუჩას ვუბრუნდებოდი,
ჩუმაღ ვსტერიოდი,
რე ფილაქსნი მე ვეკვებოდი.

† ლადო აღინაშვილი.

აი, [ამ ქვეშა...
უმეკობრეს ჩემს შაკს ფიქრებსა,
ამ რეცნ ფილაქსნი,
ვანბრები მღუღარე ტრემლს!

ნუ მწვდით გროშს,
მე არ მინდა სხვის ლუკმა-პური,
და ეცადებით
არ დაგკადლოთ შამხნორი!

ქუჩა დაგებრდი,
ხორცი ისრუნა, გაკადა გული:
მე ვის ვუყვარდი,
ვის მიუძღვნა მე სიყვარული?

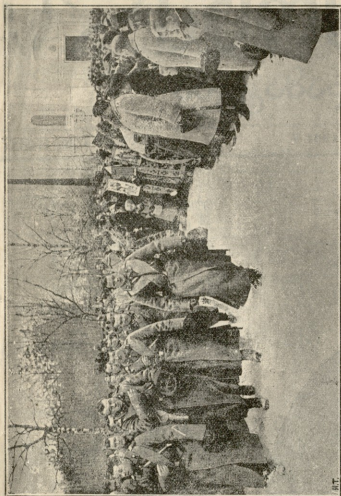
გაჭქარ, წავიდა
ცხოვრებას ჩვენი-ტრფიადი;
სიმშალოს ხელმა
მომაწოდა ეს შხამ-ფიადი.

ნუ, ნუ მწვდით გროშს,
მე არ მინდა სხვის ლუკმა-პური,
და ეცადებით
არ დაგკადლოთ შამხნორი!

ი. ეკლაშვილი

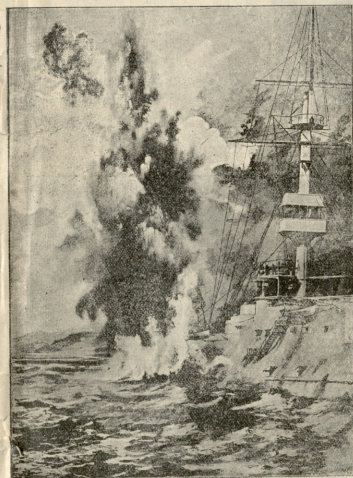
ზარეული ქართული ხორის ღვდო აღინაშვილისა

რუსეთის ჯარის მოადგილე, პორუკ-ადმირალთა წასვლად მომზადდებულ ჯარის კოშხე.

აბსონელი კორეაში, სამხედრო რამბა მიემსო თოვლის ღრისას დროს.

ნადმ-მოხედავლია ჯაგუნანა კეში.

ს ა უ კ ე თ ე ს ო

პენერ-კუშნისას.

სული მიწისა, გეი, და მივარისა, ელანუ, ზემოდან დაქ-
როდნენ აღამიანის სამეფოს საუცხოვო კუთხეებს.

— მშენიერია კაცია სამფლობელო! აქ, უთუოდ, კარვად სტოვობდენ,—აღტაცებით წამოიძახა ელანუმ, საოცნებო სურათით მოხიბლულმა.

— ოჰ, დიალ!—დემოწა გეი.

— განსაკუთრებით ისინი სტოვობდენ ტბილად, ვისაც შეუძლიათ საესებით იგრძნონ ის საუკეთესო, რაც ამ ტურფად მორთულ მხარეში არსებობს.

— მერე, რა არის ეგ საუკეთესო?—ჭკითხა ელანუმ.

— სიყვარული.

ამ ლაპარაკის დროს მიუხელოდნენ ერთს პატარა სახლს, რომლის ფანჯრიდან ცეცხლის შუქი გამოჰქროდა. შერჩადნენ. ელანუმ, ცნობის მოყვარვობით გატაცებულმა, ფანჯარაში შეიჭვრიტა.

პაწია ოთახი...

სიღარიბე, უკიდურესი სიღატაკე ირგვლივ.

გქელ სკამზე, კედელთან, მოხუცი კაცი და ქალი... სხედან და მწარედ სტირიან:

— მიგვატოვა, მიგვატოვა სამარადისით... ჩვენო მრჩენენლო, მანუგეშებლო... რაღა გქათ ეხლა უშენოთ! ხომ უნდა ამოგწყდეთ შიმშილით მოხეტეხულობის დროს! ესმის ელანუს მოხუც დედაკაცის ჩვილი.

— წყველა იმას, ვინც ჩვენ ქალი მოგვტაცა!—სტქვა მოხუცმა კაცმა და ბრაზ-მორიეულმა კანკალით ასწია მაღლა თავისი გამხმარი ხელი.

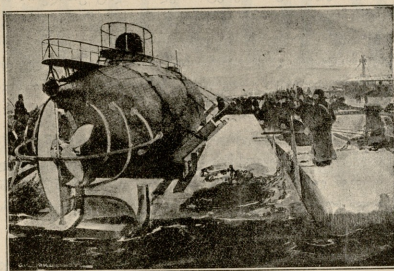
დედაკაცი შეშლილივით იმეორებდა:

— წყველა, კრულვა იმას!

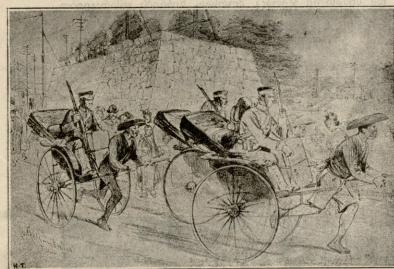
— მოდი აქ, გეი!—მიმართა ელანუმ მეგობარს.—შეხედე ამ უბედურთ და მიიხარ: რა ძალი იყო ის, რამაც აიძულა ამათი კეთილი ქალი დაეტოვებინა ძალზედ მოხუცებული, მომავლადი მშობელნი ამ გვარ საშინელ სიღატაკეში?

გეიმ დაღუნა თავი და წიბებუტბუტა:

— სიყვარული.

წელქემე მუჟალის ნავის ჩაშვება ხდევში.

ჟადმუჟე ააზნელ ჟარის კაცების შოგზურობა.

ფრთა ფრთას შემოკრეს და მეგობრები გაჩნდნ ოქროს შოაჯირით შემოვლებულ ციხე-დარბაზის წინ, რომელიც პატარა გორაკზედ ამოყად ამართულიყო.

ხედავს ელანუ:

მდიდრულად მორთულ ოთახში, იატაკზე, დამოქილია სი-კოცლით საესე, ლამაზი, ტურფა ქალი.

სახეს იკაწრავს, თმებს იფლეჯავს და მხურვალედ ევედრება კუთხეში ჩამოკიდებულ ჯეგრ-ცმას:

— მიხსნ მე, უფალო, წამიყვანე შენთან!.. დაეიღუბე: მე ვიყავ კეთილი დედა, ერთგული ცოლი... უნდა კი დავი-ღუბე, დავეცი... შემომქმედო! ბარემ დამეცეს რისხვა ზეცისა, თორემ არ არს ჩემთვის ხსნა-შეგლა!

და თავის საშოსელს დაუწყო გლეჯა.

ელანუ მოტრიალდა და შეეკითხა თანამეზავს:

— უბედური, იტანება როგორც ნადირის კლანჭებში. რა არის მიზეზი მავის ტანჯვა-მწუხარებისა?

გეიმ ყოყმანით უპასუხა:

— სიყვარული.

განავრძეს გზა...

ელანუმ უეცრად მოკუმშა ფრთები და განუზომელ სი-მალლიდან დაეშვა პატარა სახლისკენ.

მიუხელოვდა აივანს, რომლის კარები ღია იყო, და დაი-წახა მშვენიერი ყმაწვილი ქალი.

ნახევრად ჩაცმულმა, საწოლიდან წამოიწია...

თვალები, შეპატრონილი სასიკვდილო შიშით, მიმტერა ყმაწვილ კაცს, რომელიც იდგა იქვე, იმის წინ, ფერ-მკრთალი, მაგრამ გამბედაობით აღსავსე.

— წალი!..

ხეყნით ეწურჩულებოდა ქალი:

— მამა გიღვიძებს... მოშორდი... რა გინდა ჩემგან?

— მინდა გითხვა: ხვალ არის შენი ქორწინება?

ქალიმ ქეითინით უპასუხა:

—ნუ მტანჯავ... ნუ მკითხავ იმას, რაც გაგებული გაქვს, კარგად იცო...

— მაშ მართალია?!

გიყვით შედირიალა ვაჟმა.

— მაშ ერთი, ერთად-ერთი კოცნა მაინც! პირველი და უკანასკნელი!

და ერთი ხელით მიკრა მკერდზედ ყმაწვილი ქალი...

მეორემი-კი დანამ იელვა...

მთრთოლვარე ქალის მკერდში ჩუმად შესრიალდა ცივი ფოლადი.

— შემომქმედო!.. რა იყო მიზეზი, რომ ეგ კაცი მკვლე-ლი შეიქმნა?—კითხა ელანუ.

გეიმ მწუხარედ უპასუხა:

— სიყვარული.

— და, განა, ეგ არის ის საუკეთესო, რაც აქ, დედა-მიწაზე, როგორც შენ თვითონა სთქვი, არსებობს? ოჰ, ღმერთო! თუ ასეა—შორს ეგ თქვენი საუკეთესო, არ მინდა მე იგი! მტე-დობით!

ქსნაისის ბერება ნისკარზე იწვევენ მლოცველთ.

— დაიცო... ეს მხოლოდ შემთხვევით მოხდა. სულ სხვა სურათებს განგებენ...

— დიდად გმადლობთ!

უბასუბა ელანუმ, გაშალა ფრთები და მიაშურა თავის ციგს სამშობლოს...

o. 6.

სინათლე

გვ. კორაღენჯოსია.

კარგა ხანია, ბნელ შემოდგომის ღამეს ციმბირის ერთ მდინარეში ნავით მიეცურავდი. მდინარის მოახვევებზე, ჩემს წინ, ჩამობნელებულ მთების ძირას, მოულოდნელი სინათლე ეამოჩნდა.

გამოსჭვრიტა იქვე ახლო მკაფიოდ, ძრიელად...

— მადლობა ღმერთს! — გამოველაპარაკე სინაურლით მენავებს: — სოფელია, ღამეს იქ გავატარებ!

მენავე მობრუნდა, გადახედა სინათლეს და ისევ ზარმაცად, უგულოდ დააწვა ნიჩბებს.

— შორს არის! — სთქვა იმან.

არ დაუჯერე: სინათლე მკაფიოდ გამოსჭვრეტდა უნეთში. მაგრამ მენავეს მართალი ეთქვა: შორს თურმე

ბნელაში გამომჭვრეტ ნათელს რალაც უსაზღვრო ძალა აქვს: მოგიახლოვდება, გაზფანტავს ბნელს, ბრწყინავს, რალაცას გპირდება, გიტყუებს სიახლოვით. თითქოს ორის-სამი ნიჩბის მოსმა, და ვზა განელილია... მაგრამ—ჯერ სადა! კიდევ დიდხანს მიეცურავდი დაღვრემილ, ჩაბნელებულ, მელნის მზგავს მდინარეზედ.

კლდეები გვეუჭვრებოდნენ, თითქოს გვეუბნებოდნენ: დაგეტყუებოდა და ჩანათქამთო. უმძღვე გვეშორდებოდნენ, იმაღებოდნენ ღამის წყვილადად, სინათლე კი ისევ წინ გამოჩნდებოდა ხოლმე, ცემციმებდა, ვატყუებდა, — კვლავინდებურად ახლო, მაგრამ ამავე დროს შორს იყო.

ხშირად მაგონდება ის შვიი მდინარე, დაჩრდილული კლდე-მთებით და ის ცოცხალი სინათლე. მრავალი შუქი წინადაც და შემდგე შიაც გვეპირდებოდა სინათლეს. მაგრამ ცხოვრება ისევ იმ დაღვრემილ კალაპოტში მიმდინარეობს, და სინათლე ჯერაც შორსაა. ნიჩბებს უმარჯვეთ...

მაგრამ... მაგრამ—სინათლე გველის.

ნანო შეუკაშეადა.

სტუდენტა (თერს). იცით, რას გეტყვით: ოთხი კვირის შემდეგ მოდი და მამინ გეტყვით, როდის უნდა მოსხეიეთ კადვე.

ნამდვიდად გაგიყვით 'უფერავრ ჩემ ზეტეოს. ამას წინაღ მთხოვა, პრასლეტა მანუქე სამსსოფრადო, დღეს კი ფულის ქისა გამომართვა, წაიღო და გაგიყვით კოტონიდა გზაში.

რედაქტორ-გამომცემელი ალ. ჯაბაღარი.